

til enkelte Arbejdere, til enkelte Organisationer. Naar de fattige Syersker komme op paa Lageret for at hente Tøjet til de Jakker og Benklæder, som de sy i deres Hjem, tuder man dem Ørene fulde: Nu ville Socialisterne ødelægge vor Toldgrænse. I faa ingen Ting at bestille for Fremtiden. Saadan tudes der fra forskellige Sider. Jeg har foran mig liggende et Brev, hvis Slutning jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere, det er kun faa Linier: „Jeg tillader mig meget indtrængende at anmode Deres Fagforening om nøje og grundigt at undersøge Rigtigheden af de af mig anførte Argumenter og overveje samme og, medens det endnu er Tid, gennem Deres Organer og Deres Partifæller i Rigsdagen gøre Deres Indflydelse gældende.“ Brevet er til en Fagforening fra Formanden i en Arbejdsgiverorganisation. Det er undertegnet: „Med Højagtelse“, der mangler kun „ærbødigste Tjener“ osv. Jeg tænker mig, at den højtærede Finansminister maaske har faaet Færten af, at noget saadant foregaar, og at han saa gerne vil føle os lidt paa Tænderne, erfare, hvad vi sige om dette.

Vi sige, at hvis Arbejderne vare interesserede i at bevare den Beskyttelse, som nu til Dels trues, i enkelte Industrier, vilde Arbejderne komme løbende. De vilde komme ved deres Organisationer og anmode Regering og Rigsdag om ikke at røre derved. Men det gøre de mærkeligt nok ikke. Det er ikke Arbejderne, der komme. Der vil derimod ganske sikkert komme en Del Arbejdsgiverorganisationer med Petitioner og Andragender til Regering og Rigsdag, og det er der ingen Ting at sige til, men at de ville have Arbejderne med under disse Forhold, er det morsomme derved. Det tyder altsaa paa, da det er Fabrikkerne og Arbejdsgiverne, der søge at faa Arbejderne med, at det er en Fabrikantinteresse, der her skal fremmes, og som man nu vil have Arbejderne til at gaa med til. Jeg tør ganske dristigt paastaa, at det er ikke for Arbejdernes Skyld, at man har gjort denne Henvendelse til deres Organisationer.

Det ærede Medlem for Nakskov (Ludvig Reventlow) talte om Sukkerroedyrernes Stilling med Hensyn til de med Fabrikkerne oprettede Kontrakter, og han sagde: Det er galt, nu sidde vi i Saksen, vi have lavet Kontrakterne paa 15 Aar, og vi ere forpligtede til at blive ved at dyrke Jorden med Roer. Men hvis det er rigtigt, som Sukkerfabrikkerne sige, er

Faren ikke overvældende stor; Fabrikkerne erklære nemlig, at de kunne ikke bestaa, og saa antager jeg, at Kontrakterne høre op af sig selv. Men det er ikke saa galt her, som man præker fra den Side. Det viser imidlertid, at naar det er Industriens Organisationer eller Storfabrikkerne, Storindustrien, som skal have en Kontrakt, lave de den paa denne Maade med de af dem afhængige Folk, men naar det er Arbejderne, det drejer sig om, laver man det saadan, at man har et Forbehold, som siger, at saafremt Toldloven af 1863 ophører eller ændres, have vi Ret til at opsiges Kontrakten naar som helst. Saadan bærer man sig ad fra Arbejdsgiverorganisationers Side, hvor det drejer sig om Arbejderne, medens det viser sig, at Sukkerfabrikkerne have været mere snedige overfor Roesukkerdyrkerne paa Lolland, idet de have faaet dem til at lave en Overenskomst, hvori en saadan Klausul ikke findes. Og det er, siger jeg, mærkeligt, at der nu sker saadanne Henvendelser til Arbejderorganisationerne, naar man ved, at de samme Folk endog have gjort, hvad de kunde for at hindre, at det skulde blive muligt, at Arbejderne fik Repræsentanter her ind i Folketinget. Det er Folk — i alt Fald mange af dem ere det — som repræsentere den mest yderliggaaende Overklassepolitik, og som Arbejdsgivere, som Fabrikkerne have gjort, hvad de kunde for at forhindre, at Arbejderne bleve organiserede. Der er en Masse Eksempler paa dette; jeg skal f. Eks. nævne Teksttilfabrikkerne, der endog nægtede at forhandle med deres Arbejdere, medmindre disse paa Forhaand frafaldt visse for dem fundamentale Fordringer. Der var for nogle Aar siden en Fabrik, Hellebæk Fabrikker, som smed sine Folk ud, fordi de organiserede sig. Glasfabrikkerne her i Landet have præsteret noget lignende. Saa snart det hed sig, at deres Arbejdere havde dannet en Fagforening, gik man paa et givet Øjeblik rundt omkring i Fabrikkerne og sagde til dem: De har at underskrive paa, om De vil blive i Fagforeningen eller ikke, ellers bliver De sat ud. Og det er slet ikke saa farlig længe siden, at de paa et Glasværk have maattet strejke for at have Lov til at være organiserede. Det var paa en Flaskefabrikovre i Odense. Altsaa, dette er saadanne Storfabrikanters, saadanne Overklassemands Optræden, naar der ytrer sig Rørelser fra Arbejdernes Side for at organisere sig, og naar Arbejderne saa ere blevne organi-